

Mer totalitärt än fritt

| av Per Heister

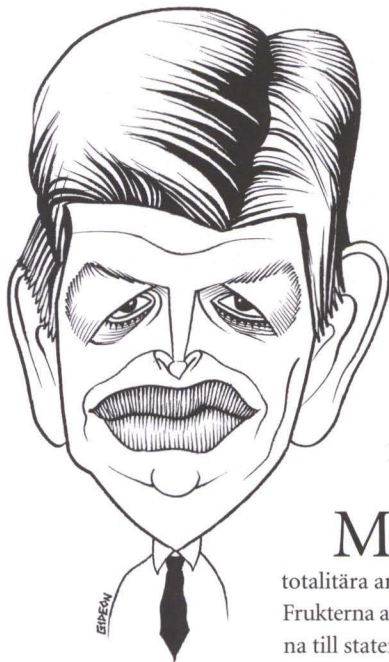
RELATIONEN MELLAN INDIVID OCH KOLLEKTIV, mellan en ensam människa och alla andra människor är all politikens moder. Och det är den relationen som avgör om ett samhälle är fritt eller totalitärt.

Det dryga decennium som gått sedan muren föll i november 1989 har varit ett av de bästa i mänsklighetens historia.

Nästan alla de totalitära regimer som omgav oss då har hamnat på historiens skräphög. Kvar finns några gangsterregimer med Mugabes i spetsen och några kvardröjande totalitära system – Nord-Korea, Kuba och Kina. I övrigt sprider sig friheten med glädjande snabbhet.

De totalitära regimerna – mestadels kommunistiska/socialistiska – saknas av få. De är inga föredömen och ingen i vår del av världen vill längre erkänna släktskap med dem.

Socialismen som politiskt projekt är död eller åtminstone komatös.

MEN I RELATIONERNA MELLAN stat och individ lever fortfarande de totalitära ambitionerna, inte minst i vårt land. Frukterna av vårt arbete är socialiserade, indragna till staten. Betydligt mer än hälften av allt vi svenskar arbetar ihop tas i skatt för att sedan

skönmässigt delas ut dit partimajoriteten behagar.

De senaste åren har det totalitära draget i hanteringen av skatterna accentuerats. Ett drygt år före val börjar socialdemokratiska statsråd dela ut våra pengar som gåvor till institutioner och medborgare som lyder, som gör som de blir tillsagda. Regeringen beslutar om tio miljoner till en skola här eller fyra till en energiskog där, 20 till en kommun här eller 11 till ett bostadsföretag där. Perssonpengar och Wärnerssonpengar är totalitärt godtycke som inte anstår en demokrati.

Högre skatter än i Sverige finns inte. Och ändå är det få som anser det angeläget att sänka dem.

Och när den borgerliga majoriteten i en kommun här eller ett landsting där fattar beslut som misshagar regeringsmajoriteten så tar man itu med de oppositionella. Också detta är som hämtat ur Encyclopedica Britannicas definition av totalitarism.

FÖRMYNDERIET HAR SAMMA RÖTTER. Här skall inte medborgarna komma och göra som de vill. Gå på krogen efter klockan 01, röka, missköta sin kropp eller kanske exponeras för reklam för många sekunder per timme. Statsministern har börjat engagera sig i vårt barnafödande.

Ingen mänsklig aktivitet är för obetydlig för att inte socialministern och kulturministern eller någon annan regeringsledamot skall gripa in.

Och det som skiljer demokratier från totalitära regimer är just förutsägbarheten, lagbundenheten och att det finns bestämda och väl definierade sektorer där medborgaren rör sig själv, dit staten inte tillåts nå.

IVERIGE ÄR DET ILLA PÅ ALLA DE HÄR PUNKTERNA. Grundlagen är ett skämt som inte skyddar mot några övergrepp bara man kan få ihop en riksdagsmajoritet för dem. Skatetrycket lämnar smulor kvar till det arbetande folkets eget ansvar och fria bruk. Och de som har de allra lägsta inkomsterna beskattas så att de måste ha bidrag och pekpinna för att klara även en rätt torftig vardag.

Och vad vi gör är reglerat in i sovrummet – där vår dygnsvila räknas.

SVENSK TIDSKRIFT handlar mycket om relationen mellan individ och stat.

Leif Carlsson skriver i det här numret att folkhälsa handlar om hur politiker använder medborgarnas egna pengar för att omskola och uppfostra dem.

Göran Thorstenson efterlyser en debatt om hur vi bättre kan skydda oss från tillfälliga majoriteters totalitära ambitioner. Och Peter J Olsson grubblar över risken för tillfälliga majoriteters tyranni med nya möjligheter till snabba voteringar på nätet. Kajsa Wilhelmsson och Peter Ejemyr granskar svensk TV. Skall vi verkligen tvingas betala för SVT?

Och Nils-Eric Sandberg porträtterar Ministern för kulturen. Statens allvishet personifierad.